

პანიუმი — რიცხვი ოთხი

კავშირი

Jeff Pippenger

2025-03-04

პანიუმის ისტორიაში ალიანსი ჩამოყალიბდა ანტიოქოს დიდსა და მაკედონელ ფილიპეს შორის. ბრძოლა უშუალოდ ჩაატარა ანტიოქოსმა ყრმა პტოლემე V-ის წინააღმდეგ, ხოლო ფილიპემ თავისი წვლილი იმით შეიტანა, რომ სამეფოს სხვა ნაწილებში მისმა ომებმა სხვა ლაშქრებს ხელი შეუშალა ეგვიპტის ყრმა მეფის დასახმარებლად მოსვლაში. ეს ნიშნავს, რომ პუტინი, სამხრეთის უკანასკნელი მეფე — განსახიერებული ეგვიპტის ყრმა მეფეში (ყრმა, წინასწარმეტყველური მნიშვნელობით, უკანასკნელ თაობას ნიშნავს) — მარცხდება ტრამპის მიერ, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ანტიოქოს დიდი, რომელმაც პანიუმთან დაამარცხა პტოლემე V, და როგორც რეიგანმა დაამარცხა სსრკ 1989 წელს.

ფილიპე ნიშნავს „ცხენების მოყვარულს“, ხოლო „ცხენები“ განასახიერებს როგორც სამხედრო, ისე ეკონომიკურ ძალაუფლებას. ცხენები ეტლებს ეწევიან და მათზე ჯარისკაცები ამხედრდებიან; ამავე დროს, ცხენებს საქონელიც მიაქვთ ბაზარზე. „ცხენები“ წარმოადგენს „ეტლების, ხომალდებისა და მხედრების“ სიმბოლოს, რაც არის შეერთებული შტატების ძირითადი სიმბოლო მისი მარიონეტული ურთიერთობის კონტექსტში ჩრდილოეთის მეფესთან, როგორც ეს ორმოცე მუხლშია გადმოცემული.

ტრამპის მოკავშირეს ორი ტიპოლოგიური განსახიერება აქვს ფილიპე მაკედონელსა და ჰეროდე ფილიპე ტეტრარქში. იქნება ეს ჰეროდე ფილიპე თუ ფილიპე მაკედონელი, სიმბოლო აღნიშნავს იმას, ვისაც უყვარს ძალაუფლება, რომელიც მას, შესაბამისად, კეისრის ან ანტიოქოსის მიერ მიეწოდება. ფილიპეს უყვარს ცხენები, და ერთი ფილიპე იყო მაკედონიიდან, რომელსაც ალექსანდრე დიდის სამეფოში ცენტრალური და საფუძველმდებელი როლი ეკავა.

ეს იყო მისი სამშობლო, სამეფო, რომელიც მან მამისგან, ფილიპე II-ისგან, მემკვიდრეობით მიიღო, და მისი უზარმაზარი იმპერიისათვის საყრდენი პლაცდარმი. საბერძნეთის ჩრდილოეთ ნაწილში მდებარე მაკედონია გამორჩეული იყო, როგორც პოლიტიკური და სამხედრო ბირთვი, სადაც ალექსანდრე დაიბადა (პელაში, ძვ. წ. 356 წელს) და აღიზარდა; სწორედ მან უზრუნველყო თავდაპირველი რესურსები, ცოცხალი ძალა და ორგანიზაციული წყობა, რომლებმაც მის დაპყრობებს ძალა შესძინა. არსებითად, მაკედონია ალექსანდრეს სამეფოს ბირთვი იყო — მისი საწყისი წერტილი, სამხედრო მამოძრავებელი ძალა და მხარე, რომელიც მაკედონელ მეფედ მის თვითმყოფადობას ამყარებდა, მაშინაც კი, როდესაც მისი იმპერია მის საზღვრებს შორს გასცდა.

მაკედონია წარმოადგენს ალექსანდრეს ოთხად გაყოფილი სამეფოს ჩრდილოეთ მხარეს. ამგვარად, ერთი ფილიპე არის ტეტრარქი, რაც ნიშნავს „მეოთხედ ნაწილს“,

ხოლო მეორე ფილიპე არის ალექსანდრეს ყოფილი იმპერიის ოთხ ქართაგან „ერთი მეოთხედი“.

ჰეროდე წარმოადგენს მას, ვინც აღთქმას უარყოფს. ესავე — სისხლის ხაზმა, რომელიც ჰეროდემდე მიდის — თავისი პირმშობა უარყო. რჩეული აღთქმის ხალხის ისტორიის თვით დასაწყისშივე ესავი იქცა იმათ სიმბოლოდ, ვინც იმ აღთქმას უარყოფენ, რომლის დასამტკიცებლადაც ქრისტე მოკვდა. სწორედ იმ ჟამს, როდესაც ღმერთი თავისი რჩეული აღთქმის ხალხის თორმეტ ტომად გაფართოებას აპირებდა, ესავი აღდგა. ძველი ისრაელის დასასრულს, როდესაც ჯვართან იუდეველებმა განაცხადეს, რომ მათ „კეისრის გარდა სხვა მეფე არა ჰყავთ“, იუდეველი ერი დასასრულს იქცა იმ სიმბოლოდ, რომლის სახეც დასაწყისში ესავით იყო წინასწარ ნაჩვენები. ჰეროდეს საგვარეულო ხე შედგება ესავისა და იუდეველთა სისხლის ხაზისგან — სისხლის ხაზისა, რომელიც სიმბოლურად წარმოდგენილია დასაწყისში აღთქმის მეამბოხე დამრღვევით და დასასრულში მეამბოხე აღთქმის ხალხად.

ჰეროდე დიდმა დააწესა ის გადასახადები, რომლებმაც იოსები და მარიამი ბეთლემში მიიყვანა, და მისი სამი ძიდან ერთ-ერთი, ჰეროდე ანტიპა, ჰეროდე დიდის ძე, ჯვრის დროისას მმართველობდა. ქრისტეს სიცოცხლის პერიოდი, მისი შობიდან მის სიკვდილამდე, სიმბოლურად ჰეროდეს ოჯახით არის წარმოდგენილი, რითაც ეს ისტორია განისაზღვრება როგორც რჩეული ხალხის მოხილვის ჟამი — მოხილვისა, რომელიც იუდეველებმა, საერთო ჯამში, ვერ შეიცნეს.

ჰეროდე დიდმა იესოს შობის საპასუხოდ ჩვილები ამოხოცა, რითაც კვლავ განმეორდა მოსეს შობის ისტორია, როცა ეგვიპტე ბავშვებს ხოცავდა. ბავშვთა პირველი ხოცვა იყო მცდელობა მოსალოდნელი რჩეულის მოკვლისა, და ბავშვთა უკანასკნელი ხოცვაც კვლავ იყო მცდელობა მოსალოდნელი რჩეულის მოკვლისა. ას ორმოცდაოთხი ათასი გალობს მოსესა და კრავის საგალობელს, და წინასწარმეტყველურად „საგალობელი“ გამოცდილებას აღნიშნავს. ას ორმოცდაოთხი ათასი ცხოვრობს პერიოდში, რომელსაც პარალელური გამოცდილებები ახასიათებს. ერთ-ერთი ეს პარალელი დადგა 1973 წლის 22 იანვარს, უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებით, რომელმაც აშშ-ში აბორტები დაუშვა. მომდევნო ორმოცდაცხრა წლის განმავლობაში, დაახლოებით 66 მილიონი პოტენციური კანდიდატი, რომლებსაც შეიძლებოდა ას ორმოცდაოთხი ათასის შორის ადგილი ჰქონოდათ, ფედერალურად სანქცირებული აბორტის მეშვეობით იქნა ამოხოცილი.

ძალა სიმბოლურად აღნიშნავს სამხედრო ძლიერებას:

და მხეცი, რომელიც ვიხილე, იყო ვეფხვის მსგავსი, და მისი ფეხები — როგორც დათვის ფეხები, და მისი პირი — როგორც ლომის პირი; და მისცა მას გველეშაპმა თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება. გამოცხადება 13:2.

დრაკონმა, რომელიც წარმართულ რომს წარმოადგენს, პაპობას სამი რამ მისცა, კერძოდ: „თავისი ძალა, თავისი საყდარი და დიდი ხელმწიფება.“ მეთორმეტე მუხლში აშშ, მიწის მხეცი, წარმოდგენილია, როგორც მის წინ მყოფი მხეცის მთელი „ძალის“ მოქმედი. თუმცა, სიტყვა „ძალა“ მეორე მუხლში სხვა ბერძნული სიტყვაა, ვიდრე ის

სიტყვა, რომელიც მეთორმეტე მუხლში „ძალად“ არის ნათარგმნი. მეორე მუხლში „ძალა“ არის G1722, რაც ნიშნავს: პირისპირ, პირდაპირ წინაშე (სიტყვასიტყვით ან გადატანითი მნიშვნელობით); თანდასწრებით (მხედველობაში, თვალწინ).

მეთორმეტე მუხლში სიტყვა „ძალა“ სხვა ბერძნული სიტყვაა.

და იგი მის წინაშე ახორციელებს პირველი მხედვის მთელ ძალაუფლებას და აიძულებს დედამიწას და მასზე მცხოვრებთ თაყვანი სცენ პირველ მხედს, რომლის სასიკვდილო ჭრილობაც განიკურნა. გამოცხადება 13:12.

აქ სიტყვა „ძალა“ G1832 ნიშნავს: (უნარის აზრით); პრივილეგიას, ანუ დელეგირებულ გავლენას: ავტორიტეტს, იურისდიქციას, თავისუფლებას, ძალას, უფლებას, სიმტკიცეს. სიტყვა „ძალა“ მეთორმეტე მუხლში მიუთითებს, რომ მიწის მხეცი ზღვის მხედის დელეგირებული ავტორიტეტია — აშშ ზღვის მხედის პროქსი წარმომადგენელია. აშშ ახორციელებს პირველი მხედის მთელ დელეგირებულ ავტორიტეტს. მეორე მუხლში წარმართული რომი პაპობას სამ რამეს აძლევს. კლოვისმა თავისი სამხედრო და ეკონომიკური ძლიერება პაპობას 496 წელს ტოლბიაკის ბრძოლაში მისცა. კონსტანტინემ იმპერიის „ტახტი“ 330 წელს დათმო, ხოლო იუსტინიანემ 533 წლის დადგენილებით პაპი ერეტიკოსთა განმსწორებლად და ეკლესიათა თავად გამოაცხადა. კლოვისი 496 წელს რეიგანს 1989 წელს განასახიერებს. რეიგანი ტრამპს განასახიერებს.

გრიგოლ ტურელის მიხედვით (რომელიც თითქმის ერთი საუკუნის შემდეგ წერდა), კლოვისი ბრძოლას აგებდა და, სასოწარკვეთილებაში ჩავარდნილმა, დახმარებისთვის კათოლიკე ღმერთს მოუხმო. მისი ცოლი, კლოტილდა, კათოლიკე ბურგუნდელი პრინცესა იყო, რომელიც მას წარმართობიდან მოქცევისკენ მოუწოდებდა. კლოვისმა აღთქმა დადო, რომ თუ გაიმარჯვებდა, კათოლიკობას მიიღებდა. ვითარება შემოტრიალდა — იქნება ეს ღვთაებრივი ჩარევით თუ სამხედრო სტრატეგიით — და კლოვისმა აღემანები დაამარცხა, მათი მეფე მოკლა და მათი ძალები გაფანტა. თავისი აღთქმის ერთგული, იგი კათოლიკობას მოექცა და მოინათლა; ტრადიციულად ეს თარიღდება 496 წლის შობის დღით, რეიმსში, ეპისკოპოს რემიგიუსის (წმ. რემის) მიერ.

მისი მოქცევა გარდამტეხი მომენტი იყო, რამაც კლოვისი გერმანელ მმართველთა შორის პირველ კათოლიკე მეფედ აქცია (არიანელი ქრისტიანი ვესტგოთებისა და ოსტგოთებისგან განსხვავებით). ამან ფრანკები რომის ეკლესიასთან დააკავშირა და მას გაღო-რომაული მოსახლეობისა და პაპობის მხარდაჭერა მოუპოვა. კლოვისის ნათლობა ხშირად აღიქმება როგორც კათოლიკე ერად საფრანგეთის სიმბოლური „დაბადება“, რაც მას განასხვავებდა სხვა ბარბაროსული სამეფოებისგან, რომლებიც არიანობას ან წარმართობას მისდევდნენ. ამ მიზეზით, კათოლიციზმი საფრანგეთს მოიხსენიებს როგორც „კათოლიკური ეკლესიის პირმშოს“, აგრეთვე როგორც „კათოლიკური ეკლესიის უხუცეს ასულს“.

როდესაც კლოვისი 496 წელს პაპობის პირველი მარიონეტული ძალაუფლება გახდა, იგი განასახიერებდა რეიგანს, რომელიც 1989 წელს გახდა მარიონეტული ძალაუფლება. რეიგანისა და პაპ იოანე პავლე II-ის ისტორიაში საიდუმლო კავშირი ჩამოყალიბდა სამხრეთის მეფის დასამხობად. 1798 წლიდან საკვირაო კანონის დრომდე ტვიროსის

მეძავი დაფარულია, და იგი სწორედ ისzelfde მეძავია, რომელიც თავის ფესვებს უკავშირებს მაკედონს, უკიდურესად ჩრდილოეთის სამეფოს. იგი არის ჩრდილოეთის მეფე, წინასწარმეტყველურად დაფარული, თუმცა კვლავაც აცხადებს თავს უცდომელად.

პაპიც ასევე წარმოადგენს „აღთქმის დამტოვებელთ“, რომელნიც, თუმცა წინასწარმეტყველურად დაფარულნი იყვნენ სამი პროქსი-ომის განმავლობაში, საბოლოოდ გამოჩნდებიან პანიუმის ბრძოლის ისტორიაში. იმპერიული რომიდან პაპურ რომზე გადასვლისას დანიელი მიუთითებს იმ დროს, როცა წარმართული რომი თავისი ჟამის დასასრულს უახლოვდებოდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფო.

რადგან კიტიმის ხომალდები გამოვლენ მის წინააღმდეგ; ამიტომ დამწუხრდება იგი, უკან დაბრუნდება და აღიმკრის წმინდა აღთქმის წინააღმდეგ; ასე მოიქცევა იგი: კვლავ დაბრუნდება და შეთანხმდება მათთან, რომელნიც წმინდა აღთქმას ტოვებენ. დანიელი 11:30.

მუხლში „მათ, ვინც წმიდა აღთქმას მიატოვებს“ იგულისხმება კათოლიკური ეკლესია. ისინი, ვინც წმიდა აღთქმას მიატოვებენ, არიან იოანე გამოცხადებლის შემრიგებლური პერგამონის ეკლესია, რომელიც, პავლეს თანახმად, განდგომილებაში უნდა ჩავარდნილიყო მანამდე, ვიდრე ცოდვის კაცი გამოცხადდებოდა. კათოლიციზმი არის ისინი, ვინც აღთქმა მიატოვეს, რაც წარმოდგენილია ღვთის სიტყვის წინააღმდეგ მიმართული თავდასხმით, აგრეთვე მეშვიდე დღის შაბათის წინააღმდეგ, რომლებიც ორივე კონსტანტინეს დროიდან მოყოლებული თანდათანობითი თავდასხმების ქვეშ მოექცა. მეთერთმეტე თავში უფრო ადრე „აღთქმაც“ არის მოხსენიებული.

და ამ ორივე მეფის გული ბოროტების ქმნისაკენ იქნება მიმართული, და ერთსა და იმავე სუფრასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს ვერ წარემართება, რადგან აღსასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ დროს იქნება. მაშინ იგი თავის ქვეყანაში დაბრუნდება დიდი სიმდიდრით; და მისი გული წმიდა აღთქმის წინააღმდეგ იქნება; და მოიმოქმედებს ძლიერ საქმეთ, და დაბრუნდება თავის ქვეყანაში. დანიშნულ დროს იგი კვლავ დაბრუნდება და სამხრეთისაკენ მოვა; მაგრამ ისე არ იქნება, როგორც პირველი, ან როგორც უკანასკნელი. დანიელი 11:27–29.

ამ მუხლებში „იგი“ ბრუნდება თავის მიწაზე, ხოლო შემდეგ კვლავ ბრუნდება თავის მიწაზე. ეს ორი დაბრუნება წარმოადგენს ორ გამარჯვებას, რომლებსაც შემდგომ მოჰყვა ტრიუმფალური „დაბრუნება“ ქალაქ რომში. პირველი იყო აქტიუმის ბრძოლა ძვ. წ. 31 წელს ანტონისა და კლეოპატრას წინააღმდეგ, ხოლო მეორე — იერუსალიმის განადგურების შემდეგ ახ. წ. 70 წელს. მუხლებში აღნიშნული „დანიშნული დრო“ არის 330 წელი, რაც განსაზღვრავს ოცდამეოთხე მუხლის წინასწარმეტყველური „დროის“ დასასრულს, რომელიც სამას სამოც წელს უტოლდება.

ორი მეფე, რომლებიც ერთ სუფრასთან სიცრუეს ლაპარაკობენ, ამას „დანიშნულ დრომდე“ აკეთებენ, „ვინაიდან დასასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ დროს იქნება“. საკითხავი, რომელიც უნდა განიხილებოდეს, არის ის, თუ რას ნიშნავს მუხლი,

როდესაც ამბობს: „მაშინ იგი დიდძალი სიმდიდრით დაბრუნდება თავის ქვეყანაში“? ნიშნავს ეს, რომ დანიშნულ დროს იგი დაბრუნდება; თუ ნიშნავს, რომ როგორც კი ეს ორი სუფრასთან სიცრუეს იტყვიან, მაშინ იგი დაბრუნდება, და, შესაბამისად, ეს დაბრუნება დანიშნულ დრომდეა.

ურია სმითი ამ ორ დაბრუნებას 31 წ. ჩვ. წ. აღ-მდე და 70 წ. ჩვ. წ.-ით განსაზღვრავს, რაც წარმოადგენს 330 წლამდე არსებულ ისტორიას, რომელიც არის დანიშნული ჟამი. სმითი ასევე მიუთითებს, რომ ოცდამეცხრე მუხლში მოხსენიებული „დაბრუნება“ 330 წლის შემდგომია და რომ იგი წარმატებული არ არის, როგორც წარმატებული იყო აქტიუმისა და იერუსალიმის ბრძოლების შემდეგ მომხდარი დაბრუნებები. ეს ნიშნავს, რომ დანიშნულ ჟამამდე არსებობს შეხვედრა, სადაც სიცრუე ითქმის; ამას მოსდევს იმ ორი მეფიდან ერთ-ერთი, რომლებიც სიცრუეს ამბობდნენ, დიდი სიმდიდრით ბრუნდება, შემდეგ ეწინააღმდეგება წმიდა აღთქმას, აღასრულებს საქმეებს და ბრუნდება 330 წელს, რომელიც არის დანიშნული ჟამი.

შემდეგ იგი თავს ესხმის სამხრეთს, მაგრამ ეს არ იქნება აქტიუმის ბრძოლისა თუ იერუსალიმის განადგურების მსგავსი. 70 წ. ახ. წ.-ის ისტორია ამ მუხლებში ასახავს ღვთის რჩეული აღთქმული ერის დასასრულს, რომელიც ამ მონაკვეთში წარმოდგენილია როგორც „წმიდა აღთქმა“. ოცდამეათე მუხლში წარმართული რომი კავშირს ამყარებს მათთან, ვინც წმიდა აღთქმას ტოვებს. 70 წ. ახ. წ. იყო ძველი, პირდაპირი ისრაელის, როგორც ღვთის აღთქმული ერის, სრული დასასრული, და ოცდამეათე მუხლი მიუთითებს ისტორიაზე 70 წ. ახ. წ.-დან ოთხი საუკუნის შემდეგ. ისინი, ვინც ოცდამეათე მუხლში წარმოდგენილ ისტორიაში აღთქმას ტოვებენ, არიან ისინი, ვინც მიატოვა აღთქმა, რომელიც ღმერთმა თავის ქრისტიან ხალხთან დადო. პაპის რომი არის ეკლესია, რომელიც ოცდამეათე მუხლში წარმოდგენილია როგორც ისინი, ვინც წმიდა აღთქმას ტოვებენ.

რადგან ქითთიმის ხომალდები გამოვლენ მის წინააღმდეგ; ამიტომ შეწყუბდება იგი, დაბრუნდება და წმიდა აღთქმის მიმართ რისხვას გამოავლენს; ასე მოიქცევა იგი: კვლავ დაბრუნდება და თანხმობაში შევა მათთან, რომელნიც წმიდა აღთქმას ტოვებენ. დანიელი 11:30.

ოცდამეცხრე მუხლი მიგვიყვანს 330 წელთან, რომელიც იყო დანიშნული დრო და აღსრულდა კონსტანტინეს მიერ დედაქალაქის კონსტანტინოპოლში გადატანით. იმ გზამკნიშნთან წარმართული რომი ჩათრეული იქნებოდა სამხრეთის ომში, რომელიც წარმატებული არ იქნებოდა ისე, როგორც აქტიუმი და იერუსალიმი იყო. შემდეგ, ოცდამეათე მუხლში, წარმართულ რომს ესხმის თავს გენზერიკი, რომელმაც თავისი საზღვაო ომი ქითთიმიდან წამოიწყო, რომელიც დღეს კართაგენად არის ცნობილი. ეს ომი წარმართული რომის წინააღმდეგ ასევე წარმოდგენილი იყო გამოცხადების წიგნში შვიდი საყვირიდან მეორე საყვირად. იმ საყვირის ძალათაგან პირველმა ოთხმა დასავლეთ რომი დასასრულამდე მიიყვანა 476 წლისთვის. იმ პირველი ოთხი საყვირიდან მეორე საყვირი, რომელიც ქითიმის ხომალდებია, ყველაზე მძაფრი იყო, რადგან გენზერიკმა ზღვებზე კონტროლი მოიპოვა და იმპერიის სიმდიდრე დაშრა.

ქითიმის ხომალდებით შეპირისპირებული და დამწუხრებული, იგი ბრუნდება და წმიდა ალექსის წინააღმდეგ განრისხდება. ეს აღსრულდა იმ ისტორიაში, რომელიც 538 წელს პაპობის ძალაუფლებით აღჭურვამდე მიდიოდა, ღვთის სიტყვის წინააღმდეგ ბრძოლის მეშვეობით. ამის შემდეგ იგი ბრუნდება და „შეთანხმება აქვს მათთან, ვინც წმიდა ალექსას ტოვებს.“ წარმართული და პაპური რომის ეს ურთიერთქმედება აღსრულდა 533 წელს იუსტინიანეს დეკრეტით. შემდეგი მუხლი, ოცდამეთერთმეტე მუხლი, აგრძელებს იმის აღწერას, თუ როგორ იყო წარმართული რომი „დამწუხრებული.“ 2 თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში პავლე ასწავლის, რომ წარმართული რომი 538 წელს პაპობას ძალაუფლების ხელში ჩაგდებისგან „აკავებდა.“ მას შემდეგ, რაც იგი ზღვის მხრიდან თავდასხმით დამწუხრდა, რამაც სამეფოს ეკონომიკა დაანგრია, იგი წმიდა ალექსის წინააღმდეგ განრისხდება, შემდეგ კი ურთიერთგაგება აქვს მათთან, ვინც ალექსას ტოვებს. მომდევნო მუხლებში „მკლავები,“ რაც აღნიშნავს იმ ძალაუფლებას, რომელიც პაპობას 496 წელს კლოვისის მიერ მიენიჭა, აღდგებიან და შეაბილწავენ ძალის საწმიდარს, რაც ისტორიაში რომის ქალაქს წარმოადგენდა; შემდეგ კი წარმართული რომი ამოიღებდა წარმართობის რელიგიას (მუდმივს) სამეფოდან და მას კათოლიციზმით ჩაანაცვლებდა, ხოლო შემდეგ 538 წელს პაპობას ტახტზე დასვადა.

როდესაც პაპობას 538 წელს ძალაუფლება მიენიჭა, მან უზრუნველყო როგორც წინასწარმეტყველური მოწმობა, ასევე ისტორიული მოწმობაც, რომლებიც წარმოდგენილია იმ მუხლებში, რომლებსაც განვიხილავთ. 538 წელი სახეობრივად აღნიშნულია ძვ. წ. 31 წლითა და აქტიუმის ბრძოლით. დანიელის წიგნის მერვე თავში, მეცხრე მუხლში, წარმართული რომი დედამიწის ტახტის დასაუფლებლად სამ გეოგრაფიულ დაბრკოლებას დაძლეოდა. პირველი იყო სირია აღმოსავლეთით, შემდეგ იუდა და იერუსალიმი, რასაც მოჰყვა ეგვიპტე აქტიუმის ბრძოლაში. პაპის რომსაც სამი რქა მოეშორებოდა, რომელთაგან მესამე იყვნენ გოთები, რომლებიც 538 წელს რომის ქალაქიდან განიდევენ. წარმართული რომი და პაპის რომი წარმოადგენენ ორ მოწმეს, რომლებიც მიუთითებენ, რომ აქტიუმის ბრძოლა შეესაბამება 538 წელს, ხოლო 538 წელი ასახავს კვირადღის კანონს აშშ-ში, როდესაც თანამედროვე რომი უზენაესად მმართველობს გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე.

დავასრულეთ ოცდამევიდე-მოცდამეერთე მუხლების ზოგადი მიმოხილვა.

მომდევნო სტატიაში ჩვენ ყურადღებას გავამახვილებთ ამ მუხლებზე და დავიწყებთ იმ სამუშაოს, რომ ეს მონაკვეთი შევუსაბამოთ მეთერთმეტედან მეთხუთმეტე მუხლამდე მონაკვეთის ისტორიას.